

Nicola Gai

Neodgodivost napada

2014.

Činjenica da živimo u jednom usranom svijetu u kojem nam država i kapital nameću, zapravo nesmetano, sve moguće oblike užasa, već je odavno utvrđena. Međutim, neosporno je da se samo jedna mala manjina nastoji oduprijeti, više ili manje svjesno, brisanju svakog samostalnog i slobodnog prostora koji čini život vrijedan života. Dio te male manjine, mi anarhisti, svjesni da neodgodivo trebamo uništiti ono što nas ugnjetava: zašto nismo odlučniji i prodorniji?

Jedna od naših najvećih i najozbiljnijih kočnica naše akcije je zasigurno strah da svoj vlastiti život zaista stavimo u igru. To je jedan od središnjih aspekata revolucionarne borbe (često nedovoljno razmotren), zato što nas tjera da se suočimo sa sobom i s našim slabostima. Veličamo takozvane „male akcije“, koje se mogu jednostavno reproducirati i koje zacijelo neće uplašiti narod, i mada smo svjesni da je destruktivni napad na autoritarni-tehnološki sistem potreban i neodgodiv, ustežemo se da stavimo naš život do kraja u igru, da priznamo da smo u ratu i da djelujemo u skladu. Zasigurno je lakše biti sa stotinama/tisućama osoba u obrani područja kojem prijeti neki eko-užas nego sami čekati projektanta ispred kuće. Ne govorim o hrabrosti, u svakom od nas postoji strah i svako od nas se koristi vlastitom strategijom da bi ga kontrolirao i njime vladao; i oni koji sudjeluju u takozvanoj „društvenoj borbi“ riskiraju zatvor ili ranjavanje (ima na stotine takvih primjera), mislim da nije u tome razlika, stvar je nešto složenija, odnosno radi se o odluci oko izbora oblika borbe, u kojima ne postoje nikakve šanse posredovanja sa vlašću, koje izražavaju potpuno odbacivanje postojećeg. Sudjelujemo na skupštinama/plenumima na kojima se obmanjujemo da doprinosimo donošenju nekih odluka, mada se obično prilagođavamo prijedlozima karizmatičnih drugova. Kompromis, neizbježno, uvijek predstavlja gubitak, uostalom trebamo rasti svi zajedno (svaki put) i nikoga pritom ne uplašiti. Obmanjujemo se da pridonosimo zajedničkom projektu iako vrlo često nije ni naš; kada se nađemo „među ljudima“ obmanjujemo se da radimo nešto konkretno za buduću sutrašnju revoluciju. Možemo podijeliti naše odgovornosti s drugima i nadati se da ne ostanemo sami ako stvari krenu po zlu. Nismo ni svjesni koliko naše individualne slobode gubimo, naprotiv, čak se osjećamo sigurnima između limita koje nameće skupština/plenum, možemo sakriti našu neodlučnost iza rizika da bi naša nestrpljivost mogla naškoditi zajedničkom projektu. Međutim, samo kada odlučimo staviti naš život potpuno u igru i kada, pojedinačno ili s našim srodnim drugovima, napadnemo moć na najranjivijem mjestu, samo tada posjedujemo stvarnu kontrolu i možemo tvrditi, radosni i veseli, da vodimo našu revoluciju. Realizacija direktne akcije nas oslobađa spona obrambenih borbi, omogućava nam beskrajne perspektive akcije i slobode. Nije ovo puka estetska egzaltacija individualnog čina, svjestan sam činjenice da je ustanak kolektivan čin koji će izbiti kada se potlačeni naoružaju i podignu na bunu. No, bit leži u metodi kojom ćemo pridonijeti izbijanju ustanka. Naš život je kratak, a radovi na uništenju preveliki i prijeko potrebni da bi mogli čekati dok svi budu spremni. Štoviše, ja sam uvjeren da samo raspirivanjem požara i primjerima akcije možemo približiti taj trenutak.

Dodatnu kočnicu anarhističkim napadima vidim u pristupu mnogih drugova društvenom pitanju, takozvanim „društvenim borbama“. Po meni je pogrešan već polazišni stav: osjećati se drugačijima u odnosu na narod, iz čega proizlazi da treba raditi na društvu, prići mu pažljivo da se ne bi uplašilo i malo pomalo dovesti ga do naprednijih ideja, a kad jednom bude spremno naći se s njime na barikadama ustanka.

Ja sam uvjeren da su anarhisti dio društva i da se trebaju postaviti u paritetni odnos s „drugima“, suzbiti sva „paternalistička“ ponašanja koja neizbježno vode u politiku. Anarhisti trebaju svim snagama djelovati i napadati. Drugima, sa sličnim tenzijama, će to biti primjer, otkrit ćemo nove suučesnike i kada će se, napokon, svi izrabljivani odlučiti na pobunu, izbit

će ustanak. Mi smo ti koji trebamo određivati trenutke borbe, što više budemo upečatljivi i sposobni napasti prave točke to ćemo imati više šansi za širenje prakse direktnog napada. Što ne znači da ne trebamo sudjelovati u spontanim borbama, ali trebamo koristiti naše metode: sabotazu i direktnu akciju. Kad u nekom mjestu ljudi siđu na ulice da bi pružili otpor nekoj štetnosti, ne trebamo ih sve redom upoznati i kuhati s njima žgance, da bi pedalj po pedalj podigli za par centimetra barikadu koju su izgradili. To nam neće približiti ustaničku perspektivu, naprotiv, otromit će naše snage. Mi trebamo napasti poduzeće koje gradi, projektante, ulagače: trebamo jasno pokazati da svatko može uzeti život u svoje ruke i uništiti ono što ga uništava. Trebamo se sukobiti s policijom, ali ne samo kada pokušava rastjerati uobičajeni prosvjed, trebamo provocirati i napasti, pokazati da je moguće, da se može/mora krenuti prvi u napad na ono što nas guši. Netko bi mogao reći da način na koji ja sagledavam i poimam djelovanje može nositi u sebi klice autoritarizma i avangardizma. Naprotiv, ja smatram da nosi u sebi protuotrov za ova dva zla koja more revolucionarnu akciju. Ne bi smjeli prerusavati naše prave želje, trebamo jasno reći tko smo i što želimo, i nadalje, u paritetnom odnosu s drugima, dokazati da se uz svoje naoružane strasti svatko može konkretno oduprijeti postojećem stanju stvari. Politika se, po meni, izražava upravo u samoograničenju kako bi držali korak s drugima, u sklanjanju određenih ideja kako ne bi „uplašili” osobe koje nisu spremne da ih razumiju. Treba biti jasno da anarhisti traže suučesnike za ustanak, a ne javno mišljenje blago naklonjeno maglovitim pričama o slobodi i samoupravljanju. Još jedna kritika koja se često upućuje osobama koje prakticiraju napad protiv države i kapitala, na više ili manje pametan i prikriven način, je upadanje u vrtlog akcije/represije aparata vlasti, bez napretka na putu prema ustanku. Teško bi bilo osporiti činjenicu da sve što više predstavljamo opasnost za vlast, sve će nas ova više nastojati ugušiti, ali to je, nažalost, normalno, i takva lančana reakcija uzroka i posljedice se može prekinuti samo umnožavanjem i širenjem napada, što bi dovelo do prijeloma, odnosno ustanka. Misliti da će revolucija biti plod osviještene potlačene mase, nakon desetljeća „obuke” u vježbaonici posrednih borbi, vođene jednom manjinom prosvijetljenih koji ih vode za ruku, tek jedan korak naprijed, neprestano odgađajući trenutak oružanog sukoba, je čista iluzija. Ta je taktika dvostruki gubitnik, zato jer ako odustanemo od direktne akcije odustajemo i da živimo naš život u potpunosti, da vodimo sada i ovdje našu revoluciju. A gubitnik je i zato što podrazumijeva da će država potlačenima ostaviti dovoljno vremena da osvijeste svoje stanje, da se upoznaju, organiziraju i zatim, možda, dignu na ustanak, prije nego što ih zgazi. Kao mali primjer mogla bi poslužiti Slobodna Republika Maddalena¹, pometena prije nego se itko mogao obmanuti da predstavlja realnu opasnost državnim vlastima. K tome, država posjeduje još jedno oružje, možda još jače od vojnih snaga: preobražaj. Primjer: kada problem stanovanja postane nasrtljiv multipliciraju se borbe i okupacije a iseljenja ne uspijevaju riješiti problem, vlast može igrati na kartu legalizacije. Kad jednom dobije krov nad glavom, što će učiniti potlačena osoba s kojom smo se borili rame uz rame? Možda će tražiti više, možda će nastaviti pobunu, ali vjerojatnije je da će biti zadovoljna, dok ćemo mi biti primorani baciti se naglavce u iduću borbu, u nadi da će ova biti uspješnija. . . Samo kada naše djelovanje ne uzima u obzir posredovanje, kada je našoj borbi cilj uništiti ono što nas ugnjetava, država nas ne može prevariti preobražajem: ili ima snage

¹ Slobodna Republika Maddalena osnovana je 22. maja 2011., tokom borbi protiv izgradnje superbrze željeznice na području Val Susa, pokraj Torina (Italija), da bi se onemogućio početak radova sve do 30. juna, kako bi Italija izgubila pravo na europska sredstva za izgradnju geognostičkog tunela. Slobodno okupirano područje je preživjelo do 27. juna, kada ga je, nakon dugih sukoba, zauzelo 2.500 redarstvenika, uz masivnu upotrebu bojnog otrova, to jest toksičnog suzavca CS (klorobenzilidenemalononitril), štetnog za pluća, srce i jetru (zabranjen u ratnim sukobima po konvenciji o kemijskom oružju iz 1993., ali dozvoljen policiji za suzbijanje nereda).

da nas zgazi ili mora podleći. Ako budemo kadri pokušati širiti praksu napada i direktne akcije, ako budemo znali nadolijevati benzin na vatru društvenih tenzija, zoštravajući ih i nastojeći izbjeći preustroj, možda ćemo zaista uspjeti zapaliti polje.

Prije nego što završim, želio bih se nakratko zadržati na još jednom elementu koji ponekad koči našu akciju: analiza posljedica i transformacija moći. Izgleda da nam ona baš i ne pomaže pronaći bolji način djelovanja, nego nam čak često ulijeva strah i osjećaj nemoći naspram veličine izazova i strašnih štetnosti s kojima se trebamo suočiti. Sve što više analiziramo totalitarne i pogubne aspekte tehnologije, što više obznanjujemo autoritarne planove moći, to je manje naše oružje naoštreno. Pojedince koji su voljni djelovati teroriziramo više-manje dubinskim istraživanjima o posljednjim izumima kontrole. Ne tvrdim da analize i produbljiivanja nisu potrebna, nego da ne smiju postati sami sebi svrha, vježbe vještina odvojene od direktne akcije. Čemu objavljivati beskrajne popise poduzeća odgovornih za uništenje prirode ako ih nitko ne napada? Već samo zbog opsega i siline državnih i ekonomskih aparata često posumnjamo da li smo ih sposobni učinkovito napasti. Ekološke katastrofe kao rijeka nafte u Meksičkom Zaljevu ili Fukušima kao da nam žele reći da ne možemo nikako zaustaviti rat industrijskog društva protiv čovjeka i prirode. Unatoč svemu, ne ostajemo bespomoćni, minimalni alati analize, direktna akcija i odlučnost nekolicine mogu dokazati da se nismo svi pomirili pasivno prihvaćati, dok istovremeno pokazujemo drugim potlačenima kako je ipak otpor još moguć. Na primjer, djelo drugova iz Nukleusa Olga iz FAI/FRI² nam govori kako možemo solidarizirati s osobama koje su izložene nuklearnoj katastrofi, na drugoj strani svijeta, direktnim napadom na industriju atoma.

Nadam se da će moja razmatranja poslužiti za pokretanje rasprave među drugovima, koja će iznijeti na vidjelo i odbaciti sve što nas ograničava u anarhističkoj akciji. Hrabrosti i snage drugovima koji vrše anonimne akcije, hrabrosti i snage onima koji imenuju vlastiti bijes, hrabrosti i snage onima koji svojim akcijama udahnuju život FAI/FRI: postoji čitav jedan svijet kojeg treba razoriti.

Nicola Gai (anarhistički zatvorenik optužen za ranjavanje menadžera atoma, Roberta Adinolfija)

Adresa: Nicola Gai – C.C. via Arginone 327 – 44122 Ferrara – Italia

Članak je po prvi puta objavljen u talijanskom anarhističkom časopisu „Terra Selvaggia” u julu 2013.

---

² Nukleus Olga, iz Neformalne Anarhističke Federacije – Revolucionarnog Međunarodnog Fronta (FAI/FRI), je na suđenju u Genovi, novembra 2013., preuzeo odgovornost za ranjavanje izvršnog direktora talijanskog poduzeća Ansaldo Nucleare. Njegovi članovi, Alfredo Cospito i Nicola Gai, osuđeni su na 10 i 9 godina zatvora.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

19. 02. 2014.

Nicola Gai
Neodgodivost napada
2014.

S talijanskog prevela Erika Preden. Naslov originala
„L'urgenza dell'attacco”, anarchiciferraresi.noblogs.org

<http://anarhisticka-biblioteka.net>